

lauantai 5.7.2025
sateenkaariseurat klo 17.00
Selma Siltanen

Kenellä on oikeus määrittää milloin riitän?

Sinä riität, sinä kelpaat, sinä et ole yksin. Tämän ajatuksen opin jo pienenä lapsena kotona ja kasvoin ajatellen, että minä olen omana itsenäni tarpeeksi hyvä kaikille rakkailleni ja läheisilleni sekä siinä ohessa muillekin. Kuitenkin sain pettyä, kun aloin löytää itseäni ja omaa identiteettiäni. Yhtäkkiä elin maailmassa, jossa en kelvannut, en riittänyt ja olin todella yksin.

Koulussa kiusattiin, kotona vieroksuttiin ja jopa ventovieraat ihmiset kiinnittivät huomiota ulkonäkööni, mielenkiinnon kohteisiini ja yleiseen olemiseeni. Koin olevani pettymys läheisilleni ja huono syntinen ihminen. eikä ihmiset ympärilläni auttaneet asiaa.

Kerran istuin bussissa. Taakseni istui kaksi nuorta, jotka kävivät keskustelun.

Ensimmäinen nuori sanoi : “En ymmärrä, miksi kaikki vähemmistöön kuuluvat valittaa siitä fobiasta, tai siis, jos on valmis näyttämään niin homolta ni mun mielestä pitäis pystyy kantaa seuraukset.”

Toinen nuori vastasi: “Nii i eiks se ois va helpompi olla normaali, jos ei kestä muiden kommentteja?”

Jäin miettimään tätä keskustelua.

Olisiko helpompi olla “normaali”? On totta, että mikäli jokainen edustaisi samaa valtavirran tyyliä, olisivat cis heteroita sekä pitäisivät samoista asioista kuin kaikki muut, ei tarvitsisi kuulla kommentteja muilta. Ei tarvitsisi nähdä vihaavia, halveksivia tai kiusallisia katseita ventovierailta vastaan tulijoita, entisiltä ystäviltä tai sukulaisilta. Ei tarvitsisi sietää huutoja, kommentteja tai selän takana kuiskattuja arvosteluja. Ei tarvitsisi kuunnella sukulaisten rivien väliin piilotettuja pyyntöjä ja vihjailuja siitä, miten olisi parempi, jos sinulla olisi hiukset päässä, meikkiä kasvoilla ja vaatteet, jotka sulautuisivat massaan. Eikä tarvitsisi kuunnella sivusta, kun perhe ja muut tuttavat kertovat pettyneenä ja häveten sitä, että seurustelet samaa sukupuolta olevan kanssa tai että olet hylännyt nimen, jonka vanhempasi ovat sinulle antaneet.

Eli kyllä, se olisi kai helpompaa olla osa enemmistöä... ainakin tavallaan. Kuitenkin vaakakupissa painaa se inho mitä kokee itseään kohtaan, kun päällä on vaatteet, joita muut pitävät sopivina, mutta jotka saavat sinut kiemurtelemaan epä mukavuudesta. Joka kerta kun katsot peiliin, iskee inho ja viha kuvajaistasi kohtaan. Päässäsi huutaa äänet, ettei tämä ole oikein, tämä ei ole osa sinua. Et voi olla ylpeä itsestäsi. Sinä vihaat jokaista sekuntia hereillä olostasi, jokaista neliösenttiä

kehossasi ja vaatteissasi. Sitä ei pääse pakoon, se seuraa sinua aina ja kaikkialla, sillä se olet sinä itse, joka tekee olosi epämukavaksi, vääräksi ja hirveäksi. Olet rikki, poikki ja säröillä, mutta silloin ei tarvitse kuulla muiden ilkeitä kommentteja tai nähdä heidän vihaavia katseitaan. Sukulaiset ja ystävät kehuu ja korostaa kuinka ylpeitä he ovat. He muistuttavat jatkuvasti, että sinä riität ja kelpaat. He rakastavat sinua sellaisena kuin olet. He rakastavat sinua sellaisena kuin olet... siihen asti, kunnes olet oma itsesi. Näettekö te nyt ongelman? Kun kelpaat itsellesi, et kelpaa muille. Ja kun kelpaat muille, et kelpaa itsellesi. Kysymys kuuluu milloin minä siis kelpaan? Pitäisikö kuunnella muita vai itseään? Olisiko se helpompi olla muille mieliksi, vaikka siinä riskeeraa oman mukavuuden ja hyvinvoinnin? Kumpi on pahempi; itseinho vai muilta saatu viha?

Näihin kysymyksiin on vaikea vastata, mutta toisaalta miksi niihin on ylipäänsä vastattava. Kenellä on se oikeus määrittää oikea ja väärä ja kenellä on se valta tuomita muut ihmiset?

Vastaus on ei kenelläkään. Jokainen meistä tuomitsee joskus muita ihmisiä, mutta sillä ei lopulta ole muuta merkitystä kuin se miten helppoa on elää yhdessä tällä planeetalla. Palatakseni kysymykseen "olisiko helpompi olla normaali" vastaus on ei. Helpompaa olisi, jos lakattaisiin tuomitsemasta muita heidän identiteettinsä, ulkonäkönsä, taustasta tai kykyjensä vuoksi.

Puheeni voisin lopettaa siioninvirteen numero 40 säkeistöön 4:

Jos vastausta kuule et, kun huudat hädissäsi. Hän tietää miksi kyselet ja tuntee elämäsi. Ja vaikka täällä tuomitaan, niin turvaan taivaan Jumalaan, hän sinut kyllä muistaa.